ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

ΑΥΤΟΥ ΕΙΣΑΙ ;

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἤτανε δυὸ φτωχὰ ἀδέρφια δίχως μάνα καὶ πατέρα. Κοντὰ στὸ σπίτι τους κατοικοῦσε ἕνας γέρος πλούσιος ποὺ εἶχε διάφορα λαχανικὰ στὸν κῆπο του, κι' ἕναν καλοθρεμένο τράγο στὸ μαντρί του. Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀποφάσισαν νὰ κλέψουν τὸ γείτονά τους. Μόλις ἐνύχτωσε βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι τους μὲ ἕναν σακκούλι στὸν ὦμο, καὶ πῆγαν ὁ ἕνας στὸ μαντρὶ ν' ἁρπάξῃ τὸν τράγο, κι' ὁ ἄλλος στὸν κῆπο νὰ κόψῃ λαχανικά. Ὁ πλούσιος γείτονας ὅμως ἄκουσε κάποιον κρότο κι' εἶπε στὸ παιδί του :

— Κάτι ἄκουσα κάτου στὴν αὐλή, σύρε νὰ ἰδῆς ποιός εἶνε καὶ φώναξε τὸ σκυλί, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε ἐδῶ ἀπόψε.

Τὸ παιδὶ βγῆκε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὸ σκυλὶ μὲ τὄνομά του : Α ὐ τ ο ῦ ε ἶ σ α ι ; (αὐτὸ ἦταν τὄνομα τοῦ σκύλου.)

Τότε ὁ κλέφτης ποὺ ἄνοιγεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μαντρὶ νόμισε πὼς τὸν ἐρωτοῦσε ὁ ἀδερφός του ἂν εἶνε ἐκεῖ κι' ἀποκρίθηκε :

— Ναί, ἐδῶ εἶμαι.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ παιδὶ πιστεύοντας πὼς ἄκουσε τὸ σκυλί του νὰ μιλάῃ γύρισε στὸ σπίτι κατατρομαγμένο...

— Πατέρα ! Πατέρα !

— Τι θέλεις ; Τί τρέχει ;

— Ἀ ! πατέρα, τὸ σκυλὶ μιλάει.

— Τί λές, παιδί μου ; Τὸ σκυλὶ μιλάει ! Τρελλάθηκες ;

— Ναί, ἀλήθεια, εἶμαι βέβαιος, τ' ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου· δὲ μὲ πιστεύεις, ἔλα μόνος σου νὰ ἰδῆς.

Ὁ πατέρας ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸ παιδί του, βγῆκεν ἔξω καὶ φώναξε τὸ σκυλὶ μὲ τὄνομά του· ὁ κλέφτης, νομίζοντας πάλι πὼς ἤτανε ὁ ἀδερφός του ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ κι' ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ φορτωθῇ τοῦ ἀπάντησε:

— Μιὰ στιγμή, τελείωσα κι' ἔρχομαι.

Ὁ πατέρας κατατρόμαξε κι' ἔστειλε τὸ γυιό του νὰ φωνάξῃ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ ξορκίσῃ τὸ δαίμονα.

Ὁ παπᾶς ἦρθε καὶ πέρασε μὲς ἀπ' τὸν κῆπο κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ὁ κλέφτης ἔκοβε λαχανικά. Ἐκεῖνος ἀκούοντας κάποιον νὰ περπατῇ καὶ νομίζοντας πὼς ἔρχόταν ὁ ἀδερφός του μὲ τὸν κλεμένο τράγο γιὰ νὰ φύγουν φώναξε :

— Τὸν ἠύρες ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε τὸ παιδὶ πίσω ἀπ' τὸν παπᾶ νομίζοντας πὼς μιλάει μὲ τὸν πατέρα του.

— Ἔ, λοιπόν ! Φέρ' τον ἐδῶ, ξανάπε ὁ κλέφτης, ἔχω ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι, θὰ τὸν σφάξουμε ἀμέσως, γιατὶ φοβοῦμαι μὴ βελάξῃ καὶ μᾶς καταλάβουν.

Μόλις ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια ὁ παπᾶς, ὁ πατέρας καὶ τὸ παιδὶ τὄβαλαν στὰ πόδια κι' ἀκόμα τρέχουν...

τὶς εὐχὲς τῆς καλῆς Μαρίας, τῆς «θείας» τους.

***

Ἔξαφνα ὅμως ἔφθασαν στὴν Τῆνο εἰδήσεις σοβαρὲς ἀπὸ τὴν Κρήτη, καὶ ἀπὸ τὴ Σάμο. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ νησὶ μαζευόντουσαν πρόσφυγες Κρητικοὶ ἀπὸ τὸ Κασάδασι καὶ γινόντουσαν ἑτοιμασίες γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν ἐπανάστασι τῆς μεγαλονήσου. Τὸ σάλπισμα τῆς ἐλευθερίας καλοῦσε σὲ συναγερμὸ ὅλα τὰ παλληκάρια καὶ ὁ Γιώργης Δασκαλογιάννης δὲν μποροῦσε νὰ καθυστερήσῃ. «— Θεία μου, λέει στὴ Μαρία, δὲν κρατιέμαι πειά ! Θὰ κατεβῶ στὴν Κρήτη νὰ πολεμήσω !» Ἡ κόρη τοῦ Δασκαλογιάννη δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐνθαρρύνει. Γράφει ἀμέσως στὸν παλιό της ὑπηρέτη στὸν πιστό της καὶ ἐμπειροπόλεμο Νικόλα Ζερβὸ στὰ Κούντουρα νὰ στρατολογήσῃ μὲ ἔξοδά της εἴκοσι διαλεχτὰ παλληκάρια καὶ νὰ τὰ ὁδηγήσῃ στὴ Σάμο, ὅπου νὰ περιμένουν τὸν ἄνεψιό της γιὰ νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Στὸ μεταξύ, ὁ Γιώργης ἀποχαιρετᾷ τὴ θεία του καὶ τὴν ἀραβωνιαστικιά του καὶ φεύγει γιὰ τὴ Σάμο. Ἐκεῖ τὸν ἀντάμωσε σὲ λίγο καὶ ὁ Νικόλαος Ζερβὸς με τὰ παλληκάρια του καὶ κατεβῆκαν ὅλη στὴ ἐπαναστατημένη Κρήτη.

Ὁ Γιώργης Δασκαλογιάννης ἢ Τσελεπῆς ἔγεινε ὁ περίφημος ἀγωνιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῶν Σφακιῶν. Τέλος πέθανε ἔνδοξο θάνατο, σὰν ἄλλος Μάρκος Μπότσαρης, στὸν Κάνδανο Σελίνου. Πλάγι του ἔπεσε καὶ ὁ πιστὸς Ζερβονικόλας...

Ἡ Μαρία, ὡς τόσο, ἔμεινε ἀφιερωμένη ἀπὸ εὐλάβεια στὸ ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐμάζευε ἐράνους ἀπὸ διάφορες ἀρχόντισσες τοῦ Φαναρίου. Ὅλη τὴν περιουσία τὴν ἄφησε στὴν ἐκκλησία. Ἑπομένως στὴ Μαρία Δασκαλογιάννη ὀφείλεται μέγα μέρος τῆς συστάσεως τοῦ πανελληνίου τούτου ἱεροῦ ἱδρύματος. Πέθανε στὰ 1823, σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, ἀληθινὴ ὁσιομάρτυς καὶ ἐθνομάρτυς. Μετὰ ἕνα χρόνο, ἦρθε στὴν Τῆνο ἄλλος ἀδελφὸς τοῦ ἥρωος Τσελεπῆ, ἐγνώρισε τὴν ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ Γιώργη καὶ τὴν ἐστεφανώθηκε. Τὴν ἐπῆγε στὰ Σφακιά, ὅπου ἐγκατεστάθησαν καὶ ἀπέκτησαν οἰκογένεια φημισμένη γιὰ τὰ πατριωτικά της αἰσθήματα. Ἀπόγονοι τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς οἰκογενείας ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν Ἀνώπολι τῶν Σφακιῶν.

Ὁ Πάπας καὶ ὁ νεαρὸς ἀπεσταλμένος

Ὁ Φίλιππος 2ος, βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, ἔστειλε ἕνα νέον εὐγενῆ γιὰ νὰ συγχαρῇ τὸν Πάπαν Σίξτον τὸν 5ον διὰ νὴν ἀνάβασίν του στὸν Παπικὸ Θρόνο. Ὁ Πάπας δυσαρεστηθεὶς ποὺ τοῦ ἔστελναν τόσο νέον πρέσβυ, ἀνέκραξε :

— Ἔ ! ὁ κύριος σου ἔχει ἔλλειψι ἀνδρῶν γιὰ νὰ μοῦ στέλλῃ πρέσβυν ἀγένειον ;

— Ἐὰν ὁ κύριός μου, ἀπήντησε ὁ ἱσπανὸς εὐπατρίδης, εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ ἀξία ἔγκειται στὴν γενειάδα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ θὰ σᾶς ἔστελνε τράγο καὶ ὄχι εὐπατρίδη σὰν ἐμέ.

***

Χρέη καὶ χρέη

Ὁ περίφημος ἄγγλος συγγραφεὺς Κάρολος Φὸξ καὶ ἄνθρωπος ἐξαιρετικῆς διανοητικότητος, ἦταν διάσημος χαρτοπαίκτης. Γι' αὐτὸ ἦταν καὶ πάντοτε καταχρεωμένος, πολλὲς φορὲς μάλιστα ἔδινε καὶ χρεωστικὲς ὁμολογίες, στοὺς ὀφειλέτας του. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε κερδίσει κάποιο σημαντικὸ ποσὸ στὰ χαρτιά, ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του γεμάτος χαρά, συλλογιζόμενος ὅτι μὲ τὸ ποτὸ ποὺ εἶχε κερδίσει θὰ μποροῦσε νὰ ξεπληρώσῃ μέρος ἀπὸ τὰ χρέη του. Ὅταν ἐμπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, βρῆκε τὸν ράφτη του νὰ τὸν περιμένῃ σὰν ἄλλος Μεσσίας. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Φὸξ, ἐφώναξε :

— Ξέρω γιατὶ βρίσκεσαι ἐδῶ, ἀλλὰ δυστυχῶς, φίλε μου, δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰς κατάστασιν νὰ σὲ πληρώσω.

— Καὶ γιατί, κύριε Φόξ, εἶπε ὁ ράπτης, ἐνῷ γνωρίζω ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐκερδίσατε ἀρκετὰ χρήματα ;

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Φὸξ ὅτι κέρδισα, ἀλλὰ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀνήκουν στοὺς δανειστάς μου καὶ ὄχι σὲ μένα.

— Καὶ δὲν εἶμαι τάχα καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς δανειστάς σας ; ἐπανέλαβε ὁ ράφτης δείχνοντας συγχρόνως τὸ χρεωστικὸ γραμμάτιο.

— Μάλιστα, ἀλλὰ κατὰ δεύτερον λόγον, ἀφοῦ κατέχετε τὸ γραμμάτιο αὐτό, ἐνῷ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμιὰν ἀπόδειξι ἐκτὸς τοῦ λόγου τῆς τιμῆς μου, εἶνε δίκαιον νὰ πληρωθοῦν κατὰ προτίμησιν.

Τότε ὁ ράπτης σχίζει τὸ γραμμάτιο καὶ λέγει :

— Ἰδού, κύριε, Φόξ, ὅτι καὶ ἐγὼ εἰς μόνην τὴν τιμήν σας ἐμπιστεύομαι. Εἶμαι λοιπὸν ἤδη εἰς τὴν τάξι τῶν πρώτων δανειστῶν σας.

Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Φόξ, ἐπλήρωσε ἀμέσως τὸν ράφτη του.

***

Ἡ Δημοσιογραφικὴ ἠθική

Μιὰ ἐφημερίδα τῶν Παρισίων ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν καιροσκοπία καὶ τὴν χαμέρπειά της, ἔγραφε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν Ναπολέοντα:

«Ὁ ἀνθρωποφάγος ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπήλαιό του. Ὁ δράκος τῆς Κορσικῆς ἀποβιβάσθηκε σὲ κάποιο παράλιο τῆς Ἰταλίας...Ἡ τίγρις ἔφθασε στὸ Γκάπ... Τὸ τέρας ἐκοιμήθηκε στὴν Γρενόβλη... Ὁ τύραννος ἐπέρασε ἀπὸ τὴν Λυών... Ὁ σφετερισθεὶς ἐθεάθη εἰς ἀπόστασιν 60 λευγῶν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης... Ὁ Βοναπάρτης προχωρεῖ μὲ γιγαντιαῖα βήματα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσει νὰ μπῇ στὸ Παρίσι... Ὁ Ναπολέων θὰ εὑρίσκεται αὔριον ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφθασε στὸ Φονταινεμπλώ . Ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης ἐμπῆκε χθὲς στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐπευφημιούμενος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὑπηκόους του.»

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΤΗ ΞΗΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στὴ ξηρὰ τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα ἔχει τὸ ἐξπρὲς ποὺ ἑνώνει τὴν Νέα Ὑόρκη μὲ τὴ Φιλαδέλφεια. Τὸ ἐξπρὲς αὐτὸ κινεῖται μὲ ἠλεκτρισμό, ἔχει σαλόνια ἀφθάστου πολυτελείας καὶ ἀναπτύσσει ταχύτητα 260 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Στὴ θάλασσα, τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος ἔχει ἕνα μικρὸ βενζινοκίνητο κανὸ τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὸ Λόρδο Ντίλυς.

Τὸ κανὸ αὐτό, ἐπίτηδες ναυπηγημένο γιὰ τὴν ἀτομικὴ χρῆσι τοῦ λόρδο Ντίλυς, ἔχει μηχάνημα νεωτάτου συστήματος, καὶ μπορεῖ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα 60 χιλιομέτρων.